

PHẬT THUYẾT KINH VÔ THƯỜNG

Hán dịch, Pháp sư Nghĩa Tịnh, Bộ kinh Tập-4, q-17, tr.745, # 801

Việt Dịch : TT.Thích Hằng Đạt

---o0o---

Nguồn

<http://www.thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 1-7-2009

Người thực hiện : Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Tôi nghe như vậy, một thời đức Phật ở tại thành Thất La Phiệt, trong rừng Thệ Đa, vườn của ông Cấp Cô Độc. Khi ấy, Phật bảo các vị tỳ kheo rằng ở trong thế gian có ba pháp không đáng mến, không thông suốt, không đáng nghĩ đến, không vừa ý. Ba pháp đó là gì? Đó là già, bệnh, chết. Này các tỳ kheo! Già bệnh chết này ở thế gian thật không đáng mến, không thông suốt, không đáng nghĩ đến, không vừa ý. Nếu trên thế gian không có già, bệnh, chết thì Như Lai Chánh Đẳng Giác không thị hiện ở cõi đời này, vì các chúng sanh mà thuyết pháp đã chứng đắc và những cách điều phục tâm. Do đó nên biết, già bệnh chết này ở thế gian thật không đáng mến, không thông suốt, không đáng nghĩ đến, không vừa ý. Vì ba việc này mà đức Như Lai Chánh Đẳng Giác xuất hiện trên thế gian để thuyết pháp đã chứng đắc và những cách điều phục tâm cho chúng sanh.

Lúc ấy, đức Thế Tôn dùng kệ nói lại những nghĩa trên:

“Các cảnh bên ngoài sẽ tan hoại
Trong thân biến hoại cũng như thế
Chỉ có thắng pháp chẳng diệt mất
Ai có trí huệ khéo quán chiếu
Già bệnh chết này cùng hiểm nhau
Hình dung xấu xa thật đáng chán
Dung mạo thiếu niên tạm thời trụ
Chẳng lâu sẽ trở thành khô kiệt
Giả sử thọ mạng suốt trăm năm

Cũng chẳng tránh họa quỷ vô thường
Già bịnh chết thường chạy đuổi theo
Thường tạo bất lợi cho chúng sanh.”

Đức Thế Tôn thuyết kệ xong, các vị tỳ kheo, trời rồng, Dạ Xoa, Càn Thát Bà, A Tu La, v.v... đều vui mừng hơn hờ, tin sâu phụng hành.

Phật Thuyết Kinh Vô Thường, Những Việc Quan Trọng Cần Làm Lúc Sắp Mất

Nếu tỳ kheo, tỳ kheo ni, cư sĩ nam, cư sĩ nữ biết có người sắp mất, thân tâm thống khổ, thì phải khởi tâm từ, cứu độ ban lợi lạc cho họ; dạy họ tắm rửa sạch sẽ bằng nước hoa, mặc quần áo mới; ngồi ngay thẳng đàng hoàng, chánh niệm suy tư rằng người bịnh thì không có sức lực. Người khác thì có thể ngồi xếp bằng. Hãy dạy người bịnh nằm xuống, nghiêm về bên phải, chấp tay chỉ tâm hướng về phía tây. Trước mặt người bịnh dọn dẹp sạch sẽ; chỉ dùng phân trâu hương bột tùy tâm nhiều ít mà bôi lên đất; lập đàn tràng bốn góc xung quanh; lấy hoa rải đất, đốt các thứ hương tốt bốn góc nhà. Ngay bên trong đàn tràng, treo một tượng Phật bằng tư để người bịnh tâm tâm tương tục, quán thấy tướng hảo của Phật chi tiết rõ ràng, giúp họ phát tâm Bồ Đề, rồi lại dạy chi tiết về việc ba cõi bất an, đầy sự khổ nạn, chẳng phải nơi sinh sống. Chỉ có quả vị Phật Bồ Đề mới thật là nơi quy y kính ngưỡng. Nhờ quy y Tam Bảo quyết sẽ sanh vào các cõi Phật cùng cư trú với chư vị Bồ Tát, thọ những sự an lạc vi diệu. Hãy hỏi người bịnh rằng nay ông muốn sanh về cõi Phật nào? Người bịnh đáp rằng con muốn sanh về cõi Phật kia. Khi ấy, người thuyết pháp phải tùy theo ý thích của người bịnh mà dạy về mười sáu cách quán cõi Phật, v.v..., như quán cõi Tây Phương tịnh độ của Phật Vô Lượng Thọ chẳng hạn. Dạy xong hết tất cả, nên khiến người bịnh phát tâm muốn sanh về cõi Phật. Thuyết pháp xong, lại dạy họ phải quán chiếu kỹ càng các tướng hảo của Phật, tùy theo cõi Phật ở phương nào. Dạy quán tướng hảo Phật xong, lại dạy cách cung thỉnh Phật và chư Bồ Tát như sau: “Con cúi đầu đánh lễ đức Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác cùng chư đại Bồ Tát, xin thương xót cho con, cứu độ ban lợi lạc. Con nay kính thỉnh các ngài giúp con diệt các nghiệp tội, và con lại muốn làm đệ tử, theo Phật cùng chư Bồ Tát sanh qua cõi Phật”.

Thỉnh bạch như thế lần thứ hai, lần thứ ba. Dạy người bịnh thỉnh bạch xong, lại dạy họ niệm danh hiệu của đức Phật đó, đề thành tựu đầy đủ mười niệm, rồi khuyên họ thọ pháp Tam Quy Y, thành tâm sám hối nghiệp chướng. Dạy

họ sám hối xong, lại dạy họ thọ giới Bồ Tát. Nếu người bệnh đau đớn không nói được, phải dạy người khác đại diện mà thọ giới và sám hối, v.v... Tất nhiên các tội chướng sẽ hết và đắc giới Bồ Tát, chỉ trừ là không chí tâm. Thọ giới xong, người bệnh kia nằm xoay đầu về hướng bắc, mặt hướng về phía tây, mở mắt nhắm mắt, quán tưởng kỹ càng ba mươi hai tướng hảo và tám mươi vẻ đẹp của Phật. Quán chiếu chư Phật trong mười phương cũng như thế. Lại cũng vì người bệnh mà thuyết pháp Bốn Thánh Đế, Nhân Quả Mười Hai Nhân Duyên, vô minh, già chết, khổ không, v.v... Nếu người bệnh sắp mất, những người lo cho người bệnh đó, phải niệm danh hiệu Phật, âm thanh liên tục không dứt đoạn. Tùy theo ý thích của người bệnh mà chỉ niệm một danh hiệu Phật, chứ không niệm nhiều danh hiệu của các đức Phật khác, vì sợ rằng tâm người bệnh sanh nghi ngờ. Nếu được như thế, lúc mạng sống của người bệnh sắp hết, thì sẽ thấy hóa Phật và chư Bồ Tát mang hoa báu vi diệu đến tiếp dẫn hành giả. Khi vừa thấy như thế, hành giả khởi tâm vui mừng, thân chẳng cảm thấy đau nhức, tâm chẳng tán loạn mà sanh chánh kiến, như nhập vào thiền định, rồi liền qua đời, tất chẳng đọa vào những cõi khổ địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Nương theo lời dạy bên trên, lập tức sanh trước mặt Phật, như lực sĩ vừa đuổi cánh tay.

Các cư sĩ nam, cư sĩ nữ tại gia! Sau khi người bệnh qua đời, nên nhặt lấy quần áo mới và những vật tùy thân của họ, phân làm ba phần, rồi vì họ mà cúng dường Phật, Pháp, Tăng. Nhờ đó mà nghiệp chướng của hương linh được dứt hết, và họ được công đức thù thắng lợi lạc. Chớ nên chôn quần áo mới và những vật dụng đó với tử thi. Vì sao? Vì không có lợi ích gì hết!

Tất cả y áo vật dụng hay không phải y áo vật dụng của các tỳ kheo, tỳ kheo ni, cùng những người cầu pháp tịch tĩnh, đều phải hợp với luật giáo. Còn những người khác thì giống như hàng cư sĩ. Lúc tiễn đưa người mất đến phần mộ, để thân họ nằm nghiêng bên phải dưới gió, mặt hướng về ánh mặt trời. Thiết lập một tòa cao trên hướng gió, trang hoàng đẹp đẽ, rồi cung thỉnh một vị tỳ kheo giỏi tụng đọc kinh điển, ngồi lên pháp tòa, rồi vì người mất mà tụng đọc kinh Vô Thường. Các người con hiếu thảo chớ ưu sầu khóc lóc, mà phải vì người mất, cùng với mọi người, chí tâm đốt nhang rãi hoa, cúng dường pháp tòa, kinh điển vi diệu và vị tỳ kheo trên pháp tòa. Sau đó, trở về chỗ ngồi, chấp tay cung kính, nhất tâm lắng nghe lời kinh. Vị tỳ kheo đó phải đọc tụng bài kinh từ từ. Những ai nghe kinh tụng, mỗi người phải tự quán chiếu thân mình vô thường, chẳng bao lâu sẽ tan hoại, mà khởi tâm niệm xa lìa thế tục, nhập vào chánh định.

Sau khi vị tỳ kheo kia tụng đọc kinh xong, phải rải hương hoa cúng dường, rồi cung thỉnh vị đó tụng đọc kinh chú vào ly nước sạch không có trùng ba mươi bảy biến, để rải lên mình người mất. Lại cũng chú nguyện thanh tịnh vào nắm đất ba mươi bảy lần, rồi rải lên mình người mất. Sau đó tùy ý gia đình, hoặc chôn, hoặc thiêu, hoặc bỏ thân người mất trong rừng. Nhờ lực nhân duyên công đức này, mà tất cả nghiệp chướng của hương linh trong trăm ngàn muôn ức kiếp như mười tội ác, bốn tội nặng, năm tội nghịch lớn, phỉ báng kinh điển Đại Thừa, v.v... tất cả trong một lúc đều tiêu hết. Thần thức hành giả sanh trước mặt Phật, được công đức lớn, khởi trí huệ, đoạn trừ vô minh hoặc, đắc sáu thần thông cùng trí tam minh, tiến vào Sơ Địa, đi khắp mười phương, cúng dường chư Phật, nghe thọ chánh pháp, từ từ tu tập vô biên phước huệ, rốt ráo chứng đắc đạo Bồ Đề vô thượng, chuyển bánh xe pháp, độ vô số chúng sanh, bước lên quả vị Đại Viên Tịch, thành đấng Chánh Giác Tối Thượng.

11/04/04

Thích Hằng Đạt

Đại Tùng Lâm Vạn Phật Đảnh

---o0o---

HẾT